

ДО ЮВІЛЕЮ РЕКТОРА НАЦІОНАЛЬНОЇ МУЗИЧНОЇ АКАДЕМІЇ ІМ. П. І. ЧАЙКОВСЬКОГО РОЖКА ВОЛОДИМИРА ІВАНОВИЧА

TO THE JUBILEE OF THE RECTOR OF THE PETRO TCHAIKOVSKY NATIONAL MUSIC ACADEMY OF UKRAINE ROZHOK VOLODYMYR IVANOVYCH

Хотів би з радістю відзначити, що писати про колишнього студента Харківської державної академії культури (ХДАК) і нині чинного ректора Національної музичної академії ім. П. І. Чайковського, професора, доктора мистецтвознавства, народного артиста України, члена-кореспондента Національної академії мистецтв України Володимира Івановича Рожка мені надзвичайно приємно. Приємно тому, що ми разом розпочинали студентський шлях у «бурсі», як часто називали ХДАК колись, оскільки в її головному будинку вона існувала; приємно тому, що я був і є учасником та свідком його кар'єри, творчого злету; приємно тому, що випускник Академії культури пройшов непростий шлях від студента ХДАК до відомого громадського, дипломатичного працівника, заступника Міністра культури України і, нарешті, – ректора мистецької цитаделі України – Національної музичної академії ім. П. І. Чайковського. І приємно також, що пишу про особистість, котра діє, працює, творить сьогодні в ім'я процвітання нееньки України, її культури і мистецтва.

Хотів би зосередити свої думки на тому, як тепер здається, ілюзорно далекому періоді різноманітної біографії Володимира Івановича, який менше всього відомий шанувальникам його таланту – періоду його студентства в Харківській державній академії культури. Саме ця школа, на моє глибоке переконання, стала фундаментом його творчого злету, життєвого зростання, набуття творчої, наукової та життєвої мудрості, основою постійного вдосконалення у сферах культури, мистецтва та діяльності в галузі вищої школи як такої.

Особисто пам'ятаю Володимира студентом першого курсу, молоду людину з певними, як тоді мені, дружокурсникові, голові студентського науково-творчого товариства інституту (СНТО) здавалося, «гонорливими» претензіями. Відчувалося, що людина не звикла бездумно підкорятися «начальству», важливо було переконати його в соціальній необхідності подібних студентських обов'язків. На той час я, щоправда, як голова СНТО звик до того, що мені довіряли й до мене дослухалися. Вважаю, що саме ця «гоноровість», самостійність думок, прояв характеру й фундавали майбутню творчу особистість. Навіть не віриться, що з тієї мрійливої студентської пори минуло понад півстоліття.

Володимир Іванович вступив до Харківського державного інституту культури (нині ХДАК) у 1965 р. на факультет культурно-просвітньої

роботи за фахом хорове диригування. До цього він з відзнакою закінчив Ніжинське культосвітнє училище. Можливо саме тому Володимир Іванович уже мав особливість свого характеру, про яку я згадував. До речі, народився Володимир у селі Хороше Озеро Ніжинського району Чернігівської області в сім'ї колгоспників. Його батько був інвалідом Великої Вітчизняної війни. Цікаво, що під час навчання проявив себе активним організатором, брав участь у роботі хорового та танцювального колективів при будинку культури м. Ніжин, реалізував себе і в спорті, здобувши другий розряд з бігу. Показово, що трудову діяльність він розпочав з листопада 1964 р. як керівник гуртка народних інструментів у Ніжинському будинку піонерів.

У Харківському державному інституті культури Володимир навчався наполегливо і плідно. Оглядаю його справу, беру в руки його залікову книжку. Оцінки першого семестру першої інститутської сесії свідчать про непростий характер як самого студента, так і навчального процесу в інституті. Це єдиний семестр, де сесія здана на «добре». Окрім того, деякі оцінки виправлені з «задовільно» на «добре», що свідчить про наполегливий, «гоноровий», бійцівський характер майбутнього ректора. І це оцінки у викладачів, які були добре відомі в мистецькому і гуманітарному середовищі тих часів, наприклад, доктор історичних наук, професор Г.П. Чернявський (нині він працює в університеті ім. Джона Гопкінса, Балтимор, США); відомий хормейстер, професор, член-кореспондент Національної академії мистецтв України В.С. Палкін (нині покійний); покійний професор І.С. Польський; професор, доктор мистецтвознавства В.К. Айзенштад (нині покійний) та ін. Наступні сесії Володимир, переважно, складав на «відмінно». Закінчив Володимир Іванович Харківський державний інститут культури з відзнакою, набувши фундаментальних умінь, здобувши знань і навичок митця хорової справи та менеджера культури, які посприяли його подальшому творчому злету.

Сьогодні, коли Володимир Іванович Рожок святкує ювілей, він перебуває в розквіті творчих сил і як митець, і як ректор Національної музичної академії ім. П. І. Чайковського. Сподіваюся, навіть переконаний, що надалі Володимир Іванович разом зі своєю школою створить нові яскраві мистецькі твори, сприятиме підготовці нового покоління талановитих музикантів для духовного розвитку України.

*В. М. Шейко, доктор історичних наук, професор,
заслужений діяч мистецтв України, член-кореспондент
Національної академії мистецтв України,
повний кавалер ордена «За заслуги»,
Президент української асоціації культурологів,
ректор Харківської державної академії культури*

Надійшла до редакції 22.03.2016 р.